

ἀγαπῶ αὐτὴν πλέον, ἀλλὰ τὴν περιφρονῶ. Ἀπεμακρύνθη δὲ τοῦ βασιλικοῦ ὀμίλου μὲ λύσσαν εἰς τὴν καρδίαν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, δὲν εἶχε τὸ εὐγενὲς πρόσωπον, τὸ ὁποῖον πᾶσαι αἱ γυναῖκες ἐθεῶντο μετ' ἔρωτος καὶ οἱ ἄνδρες μετὰ τρόμου, ἀλλ' εἶχε τὸ μέτωπον μεμαρμένον, τὸ βλέμμα βλοσυρὸν καὶ τὸ μειδιάμα διεστραμμένον.

Ὁ Βουσύ, διερχόμενος πρὸ ἐνετικοῦ κατόπρου καὶ παρατηρήσας ἐν αὐτῷ τὸ ἀπεικόνισμά του, ἐνόησεν, ὅτι ἦτο ἀνυπόφορος τὴν ὄψιν.

— Ἄλλ' εἶμαι τρελλός, εἶπε· πῶς δι' ἐν πρόσωπον, τὸ ὁποῖον μὲ περιφρονεῖ, θέλω καταστῆ μισητός πρὸς ἑαυτόν, τὰ ὁποῖα μὲ ἀναζητοῦσι! Πλὴν διὰ τί ἡ μάλλον χάριν τίνος μὲ περιφρονεῖ; Μήπως χάριν τοῦ μακροῦ ἐκείνου καὶ ὠχροῦ τὸ πρόσωπον σκελετοῦ, ὅστις, ἀκίνητος εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων ἀπ' αὐτῆς, ἀτενίζει αὐτὴν διαρκῶς μὲ τὸ ζηλότυπον βλέμμα του... προσποιούμενος ἐπίσης αὐτός, ὅτι δὲν με βλέπει; Καὶ ὅμως, ἐάν το ἤθελον, ἐντὸς τετάρτου τῆς ὥρας, θὰ ἐκράτουν αὐτόν, ἄφωνον καὶ ἀκίνητον, ὑπὸ τὸ γόνυ μου μὲ τὸ ξιφὸς μου βεβουθισμένον εἰς τὴν καρδίαν του· θὰ ἠδυνάμην, ἐάν το ἤθελον, νὰ ράνω τὴν λευκὴν ἐσθῆτά της, διὰ τοῦ αἵματος ἐκείνου, ὅστις ἔραψεν ἐπ' αὐτῆς τὰ ἄνθη της· ἐάν το ἤθελον, θὰ ἠδυνάμην, τοῦλάχιστον, νὰ κατασταθῶ φοβερός καὶ μισητός, ἀφοῦ δὲν δύναμαι ν' ἀγαπηθῶ.

— ὦ! τὸ μῖσος, τὸ μῖσός της μάλλον ἢ τὴν ἀδιαφορίαν της! Ναί, ἀλλὰ θὰ ἦτο εὐτελὲς καὶ κοινόν, ἀξίον ἐνὸς Κουέλου ἢ ἐνὸς Μωζιρόν, ἐάν οἱ Κουέλοι καὶ οἱ Μωζιρόν ἤξευρον ν' ἀγαπῶσι. Προτιμῶ νὰ ὁμοιάσω πρὸς τὸν ἥρωα τοῦ Πλουτάρχου, τὸν ὁποῖον θαυμάζω, πρὸς τὸν νεανίαν Ἀντίοχον, ἀποθανόντα ἐξ ἔρωτος, χωρὶς νὰ ὁμολογήσῃ τι, χωρὶς νὰ ἐκφέρῃ ἐν παράπονον. Ναί, θὰ σιωπήσω. Ναί, ἐγὼ ὁ παλαίσκας ἐκ τοῦ συστάδην μετὰ πάντων τῶν ἐπιφύων ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνος, ὁ ἰδὼν τὸν ἀνδρεῖον Κριλλίων ἀφωπλισμένον ἐνώπιόν μου, ναί, θέλω σβέσει τὴν λύπην μου καὶ θέλω πνίξῃ αὐτὴν ἐν τῇ ψυχῇ μου, ὡς ἐπνίξεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν γίγαντα Ἀνταῖον, χωρὶς ν' ἀφήσῃ αὐτόν οὐδ' ἄπαξ νὰ ἐγγίσῃ διὰ τοῦ ποδὸς τὴν Ἐλπίδα, τὴν μητέρα του. Ὁχι, οὐδὲν εἶναι ἀδύνατον εἰς ἐμὲ τὸν Βουσύ, τὸν ὁποῖον, ὡς τὸν Κριλλίων, ἐπωνόμασαν ἀνδρεῖον, ὅ,τι δ' ἔπραξαν οἱ ἥρωες θέλω τὸ πράξῃ.

Ταῦτα δ' εἰπὼν, ἀπέμαξε τὸν ἰδρωτὰ ἀπὸ τοῦ μετώπου του καὶ διηυθύνθη βραδέως πρὸς τὴν θύραν.

Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἀπήντησεν ἐνώπιόν του τὸν δούκα δ' Ἀνζιού, ἀλλ' ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον, διότι ἠσθάνετο, ὅτι ἄπασα τῆς ψυχῆς του ἡ εὐστάθεια δὲν θὰ τῷ ἤρκει, ὅπως μειδιάσῃ καὶ μάλιστα ὅπως χαιρετίσῃ τὸν πρίγκηπα, ὅστις ἀπεκαλεῖ μὲν αὐτὸν φίλον του, ἀλλ' ὅμως εἶχε προδώσει αὐτὸν τὸσον ἀπεχθῶς.

Ὁ πρίγκηψ, διερχόμενος, προὔφερε τὸ

ὄνομα τοῦ Βουσύ, οὗτος ὅμως δὲν ἐστράφη, ἀλλ' ἐπέτρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀπέθεσε τὸ ξιφὸς του ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἔσυρε τὸ ἐγχειρίδιόν του τῆς θήκης, ἐξεκούμωσεν μόνος τὸ μανδύαν του καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ ἀνακλίντρον, στηρίζας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ οἰκοσῆμου του, τὸ ὁποῖον ἐκόσμηε τὸ ἐρεϊσίνωτον.

Οἱ θεράποντές του, ἰδόντες αὐτὸν ἐξηπλωμένον καὶ νομίσαντες, ὅτι ἤθελε ν' ἀναπαυθῆ, ἀπεμακρύνθησαν. Ὁ Βουσύ ὅμως δὲν ἐκοιμήσθη, ἀλλ' ἐσκέπτετο,

Ἐν ἐκείνῃ τῇ στάσει ἔμεινεν ἐπὶ πολλὰς ὥρας, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἀνὴρ τις, καθήμενος, ὡς αὐτός, εἰς τὸ ἔτερον ἄκρον τοῦ δωματίου, κατεσκόπευεν αὐτὸν περιέργως, χωρὶς νὰ κινεῖται ἢ νὰ προφέρῃ λέξιν, προσδοκῶν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, νὰ καταστήσῃ γνωστὴν τὴν παρουσίαν του, διὰ τίνος λέξεως ἢ κινήματος.

Ἐπὶ τέλους, παγετώδης φρικίας διέτρεξε τὰ νῶτα τοῦ Βουσύ καὶ ἐτάραξε τὰ βλέφαρά του, ἀλλ' ὁ παρατηρητὴς δὲν ἐκινήθη.

Μετὰ μικρὸν ὅμως οἱ ὀδόντες τοῦ κόμητος ἐκρότησαν, οἱ βραχιόνες του διετάθησαν, ἡ δὲ κεφαλὴ του, γενομένη βαρεῖα, ἔκλινε πρὸς τὸν ὠμόν του,

Συγχρόνως, ὁ παρατηρῶν αὐτὸν ἀνὴρ ἠγέρθη καὶ τὸν ἐπλησίασε.

— Κύριε κόμη, εἶπε, πυρέσσετε.

Ὁ κόμης ἤγειρε τὸ καταπόρφυρον ἐκ τῆς προσβολῆς τοῦ πυρετοῦ μέτωπόν του καὶ εἶπεν:

— Ἄ! εἶσαι σύ, Ρεμῆ;

— Ναί, κόμη, σὰς περιέμενον ἐδῶ.

— Ἐδῶ, διατί;

— Διότι δὲν μένει τις πολὺ ὅπου ὑποφέρει.

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου, εἶπεν ὁ Βουσύ, λαθῶν τὴν δεξιὰν τοῦ νέου.

Ὁ Ρεμῆ παρετήρησε τὴν ἐπίφοβον ἐκείνην χεῖρα, τὴν ἐξασθενήσασαν ὡς τὴν χεῖρα παιδός, θλίβων δ' αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του μετὰ στοργῆς καὶ σεβασμοῦ:

— Τώρα, εἶπε, πρόκειται νὰ μάθωμεν, κύριε κόμη, ἐὰν συναινεῖτε νὰ μείνετε ἐνταῦθα. Θέλετε ὁ πυρετός νὰ σας κυριεύσῃ καὶ σας καταβάλλῃ; μείνατε ὄρθιος; θέλετε ὅμως νὰ τον δαμάσητε; κατακλιθῆτε καὶ διατάξατε νὰ σας ἀναγινώσκωσιν ὠραῖόν τι βιβλίον, ἐκ τοῦ ὁποῖου ν' ἀντλήσητε ὑπομονὴν καὶ δύναμιν.

Ὁ κόμης ὄφειλε νὰ ὑπακούσῃ καὶ ὑπήκουσεν, ἐπομένως εὗρον αὐτὸν κατακεκλιμένον πάντες οἱ πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ δραμόντες φίλοι του.

Καθ' ὅλην τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν, ὁ Ρεμῆ δὲν ἀπεμακρύνθη τοῦ προσκεφαλαίου τοῦ κόμητος, ὡς ἰατρός τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς. Τὴν ἐπαύριον ὅμως, ἤ τις ἦτο ἡ ἡμέρα τῆς εἰς τὸ Λουβρον ἐπισκέψεως τοῦ δουκὸς Γκιζη, ὁ Ρεμῆ δὲν ὑπῆρχε παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ Βουσύ.

— Θὰ ἐκοιμήσθῃ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βουσύ· εἶναι φυσικόν! ὁ δυστυχὴς νέος ἔχει ἀνάγκην καθαρῶ ἀέρος καὶ ἡλίου· ἀλλως, ἡ Γερτρούδη, ἀναμφιβόλως, τὸν περιέμενε· εἶναι μὲν ἡ Γερτρούδη ἀπλή θα-

λαμηπόλος, ἀλλὰ τὸν ἀγαπᾷ... Θαλαμηπόλος ἐρώσα ἀξίζει περισσότερον μὴ ἐρώσης βασιλίσσης.

Ἡ ἡμέρα παρήλθε, χωρὶς ὁ Ρεμῆ νὰ ἐμφανισθῇ, ἀκριβῶς δὲ διότι ἦτο ἄπῳν, ὁ Βουσύ ἐπεθύμει αὐτὸν καὶ κατελαμβάνετο ὑπὸ αἰσθήματος ἀνυπομονησίας κατ' αὐτοῦ.

— ὦ! ἐπιθύρισε ἀπαξ ἡ δὲς, καὶ ἐγὼ ἐπίστευσα εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν φιλίαν! Ὁχι, τοῦ λοιποῦ, δὲν θέλω νὰ πιστεύσω εἰς τίποτε.

Περὶ τὴν ἐσπέραν, ὅτε αἱ ὀδοὶ ἤρξαντο πληρούμεναι ἀνθρώπων καὶ θορύβου, ὅτε τὸ ἐπελθὸν σκότος δὲν ἐπέτρεπε νὰ διακρίνη τις τὰ ἐν τῷ κοιτῶνι ἀντικείμενα, ὁ Βουσύ ἤκουσε πολλὰς καὶ μεγάλας φωνὰς εἶν τὸν ἀντιθάλαμον καὶ.

Εἰς θεράπων προσέδραμε τεθορυβημένος.

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν, ὁ δούξ δ' Ἀνζιού.

— Ἄς εἰσέλθῃ, ἀπήντησεν ὁ Βουσύ, συνοφρωθεὶς ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ὁ κύριός του ἀνησύχει δι' αὐτόν, ὁ κύριός του, τοῦ ὁποῖου περιεφρονεῖ καὶ αὐτὴν τὴν εὐπρέπειαν τῶν τρόπων.

Ὁ δούξ εἰσῆλθεν. Ὁ κοιτῶν τοῦ Βουσύ δὲν ἐφωτίζετο· αἱ νοσοῦσαι καρδίαι ἀγαπῶσι τὸ σκότος, διότι πληροῦσιν αὐτὸ φαντασμάτων.

— Εἶναι πολὺ σκοτεινόν τὸ δωματίόν σου, Βουσύ, καὶ θὰ σοι προξενεῖ μελαγχολίαν.

Ὁ Βουσύ ἐτήρησε σιγὴν, διότι ἡ ἀπαρέσκεια τῷ ἔκλεισε τὸ στόμα

— Ἀσθενεῖς, λοιπόν, βαρέως, ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ, ὥστε δὲν ἀποκρίνεσαι;

— Ἀσθενῶ τῷ ὄντι βαρέως, ἐξοχώτατε, ἐπιθύρισε ὁ Βουσύ.

— Ἐνεκα τούτου, λοιπόν, δὲν σε εἶδον πρὸ δύο ἡμερῶν;

— Ναί, ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν ὁ Βουσύ.

Ἐπεταί συνέχεια.

Δμλ.

ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΙΗΤΑΙ

[Ἀιτήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ].

Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φυλλον.

Γ'

Τὴν ὀγδόην Αὐγούστου, ἀναμέσον πλήθους ἐπιβάτων ἀναχωρούντων ἢ ἀφικνουμένων ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς γῆς, δύο νέοι, ἐξ ὧν ὁ εἰς ἐκράτει εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἐν φύλλον τοῦ Ταχυδρόμου τῆς Μαυέρνης, ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν ξυλίνων θρονίων, ἀτινά εἰσι τοποθετημένα πλησίον τῶν γραφείων καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔρριπτον βλέμμα ἀνυπόμονον ἐπὶ τοῦ ὠρολογίου, διότι ὁ ἐκ Μαυέρνης σιδηρόδρομος δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀφίχθῃ.

Οἱ δύο νέοι ἦσαν ὁ Λουδοβίκος Δεσβάρσος καὶ ὁ Ροβέρτος Δελέστρος. Ὁ τελευταῖος οὗτος, πάντοτε γελῶν καὶ εὐπροσῆγορος, ἦτο ἐνδεδυμένος κατὰ τὸν τελευταῖον συρμόν· ἀλλὰ δὲν ὑστέρει κατὰ τοῦτο καὶ ὁ Λουδοβίκος, ὅστις ὅμως ἐφαίνετο ἀνήσυχος καὶ λίαν τεταραγμένος. Ἐ-

φερε πάντοτε τὰ δίοπτρά του καί, κατὰ τὸ σύνθημα, οὐδέποτε ἴστατο εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ἀλλ' ἐκινεῖτο ἀδιακόπως.

Μὲ ὄλην τὴν εὐγλωττίαν τοῦ φίλου του, ὅστις προσπαθεῖ νὰ τον ἐνθαρρύνῃ, βεβαιῶν αὐτὸν ὅτι ὁ νέος ἐπενδύτης του τῷ ἤρμοζε θυμασσίως καὶ ὅτι ὁ καινουργῆς πῖλός του τῷ ἔδιδεν ὕψος μεγαλοπρεπές, ὁ Λουδοβίκος ἔτρεμεν ἐκ φόβου μὴ καταστῆ γελοῖος· κατόπιν ὅμως, ὠριμώτερον σκεπτόμενος, ἀνελάμβανε καὶ αὐθις τὸ ἀγέρωχον ἦθός του, προσπαθὼν νὰ βεβαιώσῃ ἐξυτὸν ὅτι ὑπερέβκινε κατὰ πολὺ τοὺς κομφενομένους ἐκείνους νέους, οἵτινες δὲν γνωρίζουσιν ἢ νὰ ἐνδύωνται καὶ νὰ χοοεύωσι, χωρὶς οὐδὲν ἐκ τούτων νὰ κερδίζωσι.

— Ναί, ἔλεγε κατ' ἐξυτὸν, πρέπει νὰ συναισθάνηται τις τὴν ἀξίαν του . . . πρέπει . . .

'Ἄλλ' αἰφνης συριγμὸς ἠκούσθη καὶ θόρυβος ἀντήχησεν εἰς τὴν αὐλήν.

'Ἡ ἀμυξούστια τῆς Μαυένης ἤρχετο ὡς ἀστραπή . . .

'Ὁ Λουδοβίκος ἐστηρίχθη εἰς τὸν βραχιόνα τοῦ φίλου του . . . οἱ πόδες του ἐκλονίζοντο . . . ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπεν ὅλα τὰ ἐνώπιόν του ἀντικείμενα κυανά, ἐρυθρά, κίτρινα . . . Ἄλλὰ δὲν ἠπατήθη . . . Κυρία τις κατέβη ταχέως ἐκ τοῦ σιδηροδρόμου, ἔχουσα ἀνὰ χεῖρας ἕν φύλλον τοῦ *Ταχυδρόμου τῆς Μαυένης*. 'Ἡτοέκείνη . . . 'Ὁ Λουδοβίκος, μόλις εἶδεν αὐτήν, ἐκίνησε καὶ οὕτως μηχανικῶς τὴν ἐφημερίδα του . . . καὶ εὐρέθη ἐνώπιον τῆς ἀγνωστού ἐρωμένης του.

'Ἡ μὴς Σοφία παρετήρησε τὸν ἀγνωστὸν της μετὰ κωμικῆς ἐκπλήξεως, ἐνῶ οὗτος ἐθεώρει αὐτήν διὰ βλέμματός τεθαμβωμένου. 'Ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα ἔμειναν οὕτως ἀκίνητοι ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου . . .

— Μέγιστε Θεέ! ἀνέκραξεν αἰφνης ὁ Λουδοβίκος.

— Οὐρανέ! ἐφώνησεν ἡ μὴς Σοφία.

Καὶ ἀμφότεροι, στρέψαντες τὰ νῶτα, ἔφυγον ἀντιθέτως, ὡς φύλλα φθινοπωρινά, τὰ ὅποια ἀποδιώκει ὁ ἀνεμὸς . . .

'Ὁ Ροβέρτος, ἔμεινεν ἀναυδὸς, ἔλαβε τὸν *Ταχυδρόμον τῆς Μαυένης*, ὃν εἶχεν ἀφήσει κατὰ γῆς ὁ Λουδοβίκος φεύγων. 'Ὀλίγα δὲ βήματα ἀπ' αὐτοῦ νέα τις Ἀγγίλις, ξανθὴ καὶ ἐρυθροπάρσιος, ἔκυπτε πρὸς τὸ μέρος της ὅπως ἀνεγείρη τὴν ἐφημερίδα τῆς μὴς Σοφίας.

'Ὁ Ροβέρτος ἐπλησίασε.

— Δύναμαι νὰ σας ἐρωτήσω, δεσποινίς, ἀν ἦσθε ὑμεῖς, ἢ ὅποια συνωδεύετε τὴν μὴς Σοφίαν Βοαλ ;

— Ναί, κύριε, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν τὴν βλέπω πλέον. Καὶ ὑμεῖς δὲν εἴσθε, πιστεύω, μετὰ τοῦ κυρίου Λουδοβίκου Δεσπάρσου ;

— Πραγματικῶς, δεσποινίς, ἀλλ' ἀγνοῶ τί ἀπέγεινεν . . .

— Εἶδον μίαν κυρίαν νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό.

— Εἶδον ἕνα κύριον νὰ διαβαίνῃ τὴν ἀψίδα αὐτήν.

— Θεέ μου! ἀλλὰ δὲν ἀνεχώρησαν λοιπὸν ὁμοῦ ;

— Ὅχι, βεβαίως.

— Ἐγνωρίζετε, δεσποινίς, ὅτι εἶχον ἀλληλογραφίαν ;

— Ναί, κύριε.

— Ὅτι εἶχον δώσει συνέντευξιν ;

— Τὸ ἐγνώριζον.

— Ὅτι ἐσκέπτοντο νὰ νυμφευθῶσι ;

— Βεβαίως.

— Ἐ! λοιπὸν ;

— Λοιπὸν, ἀπήντησεν ἡ νέα ἐκρηγνυμένη εἰς γέλωτας, θὰ εὐρε τὴν θεῖαν μου πολὺ ἀσχημον.

— Καὶ ἐκείνη θὰ εὐρε τὸν φίλον μου πολὺ ἀσχημον.

— Τί ἀστεῖον !

— Τί ἀλλόκοτον συμβάν !

— Πλὴν, δεσποινίς, ὑπέλαβεν ὁ Ροβέρτος, παρατηρῶν τὴν νέαν μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἀλλασσων αἰφνης τόνον φωνῆς, ὅ,τι δὲν ἐπραξαν ἐκείνοι, δὲν δύναται ἄρα γε νὰ το πράξωσιν ἄλλοι ; . . . 'Ἰδού· κρατεῖτε εἰς τὴν χεῖρά σας, ὅπως καὶ ἐγώ, τὸν *Ταχυδρόμον τῆς Μαυένης* . . . Ὑποθέσατε ὅτι ἡ συνέντευξις αὕτη προωρίσθη δι' ἡμᾶς . . .

'Ἡ Ἀλίκη ἠρθυρίασε κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ κατόπιν ἀναλαβοῦσα θάρρος, ἀπήντησε διὰ θελκτικῶν μειδιήματων :

— Προυσιασθήτε εἰς τὴν θεῖαν μου· θὰ τὴν εὐρετε εἰς τὴν ὁδὸν *Ρίβολι*, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Μχυρικίου· θὰ τὴ ὁμιλήσετε περὶ τοῦ φίλου σας καὶ . . . ἂν θέλετε, περὶ τῆς συναντήσεώς μας . . .

Καί, ταχεῖα ὡς ἀστραπή, ἔτρεξεν ὅπως ἐνώθη μετὰ τῆς θαλαμηπόλου της καὶ ἀμφότεροι ἐγένοντο ἀφαντοί.

Δ'

'Ὁ δυστυχῆς Λουδοβίκος ἐπανῆλθε τεθλιμμένος εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἐνῶ πρὸ τοσούτου καιροῦ ἔτρεπε τὴν γλυκυτέραν τῶν ἐλπίδων ὅτι θὰ ἔβλεπε μίαν ἐξ ἐκείνων τῶν Ἀγγιλίδων, αἵτινες ἔχουσι τὸ βλέμμα σπινηροσθόλου καὶ τὸ μειδιάμα ἐπαγωγόν, αἰφνης ἀπηλπίσθη ἰδὼν τὴν γελοῖαν μορφήν τῆς μὴς Σοφίας. Ὁ ἀναγνώστης βεβαίως θὰ ἐμάντευσεν ὅτι καὶ ἡ μορφή τοῦ Λουδοβίκου τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν ἐνεποίησε καὶ εἰς τὴν μὴς Σοφίαν, ἥτις ἐνώπιον τοιαύτης ἀληθοῦς γελοιογραφίας, εἶδεν αἰφνης ἀπαντα τὰ ὄνειρα αὐτῆς διαφυσθέντα.

Δυστυχεῖς ποιηταί !

'Ἐν τούτοις ἡ μὴς Σοφία εἶχε φθάσει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον πρὸ τῆς ἀνεψίδας της καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου στεναζούσα καὶ ὀλοφυρομένη. Ὅτε δὲ μετ' ὀλίγον ἤλθεν ἡ Ἀλίκη, χεῖμαρρος δακρύων κατέπνιξε τὴν φωνὴν της.

— Τὸν εἶδες, Ἀλίκη ; μόλις ἐδυνήθη νὰ εἶπῃ.

— Ναί, θεῖα μου.

— Λοιπὸν ;

— Ἀγνοῶ τί νὰ σας εἶπω, θεῖα μου, διότι μόλις τὸν εἶδον. Ἴσως ἠπατήθημεν ἢ δὲν τον εἶδομεν καλῶς . . .

— ὦ ! Ἀλίκη, εἶνε ἀσχημος ! ἀσχημος ! . . . Οὐχ ἤττον ἐφάνην πολὺ σκληρὰ

. . . εἶνε ποιητής ! . . . καὶ ἐγὼ τῷ ἐπροζένησα τὴσὴν λύπην, τὴσὴν ἀπελπίσιν ! . . . Ἄλλὰ καὶ ἐγὼ αἰσθάνομαι τὴν καρδίαν μου συντετριμμένην καὶ καταβεβρημένην.

Καί, ταῦτα εἰπούσα, ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Ε'

Δέκα καὶ πέντε ἡμέραι προῆλθον ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τῶν δύο ἀντιθέσεων.

'Ἡμέραν τινά, ἐνῶ ὁ Λουδοβίκος, εὐρισκόμενος ἐν τῷ δωματίῳ του, ἠτοίμαζε τὴν ἀποσκευὴν του, ὅπως μεταβῆ εἰς Μαυένην κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν διακοπῶν, αἰφνης εἰσῆλθεν ὁ Ροβέρτος.

— Λοιπὸν, φίλε μου, δὲν με συγχαίρεισαι ; τῷ εἶπεν ἐναγκαλιζόμενος αὐτόν.

— Τί τρέχει, Ροβέρτε ;

— Νυμφεύομαι.

— Μπᾶ ! καὶ ποῖαν ;

— Τὴν δεσποινίδα Ἀλίκην Βοαλ, ἀνεψιὰν τῆς Σοφίας Βοαλ, τὴν ὅποιαν γνωρίζεις ἤδη, καὶ σὲ προσκαλῶ ὡς παράνυμφον. Οἱ γονεῖς της ἔφθασαν χθές.

'Ὁ δυστυχῆς Λουδοβίκος ἔκλινε περιλύπως τὴν κεφαλὴν.

— Ἄλλὰ δὲν σοὶ τα εἶπον ὅλα, ἐξηκολούθησεν ὁ Δελέστρος γελῶν. Γνωρίζεις ποῖα θὰ ἦνε ἡ παράνυμφος ;

'Ὁ Δεσπάρσος ἔμεινεν ἀκίνητος.

— Θὰ ἦνε ἡ μὴς Σοφία, ἢ . . .

— Δελέστρο ! δῖέκοψεν αὐτὸν ὁ Δεσπάρσος ἐγερθεὶς αἰφνης, μὲ περιπαιζέεις ἴσως, ὅπως εἶσαι συνειθισμένος, πάντοτε . . .

— Ἄλλὰ δὲν με ἀφήεις νὰ τελειώσω, φίλε μου. Ἦθελον νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ἡ μὴς Σοφία μετεμελήθη μεγάλως δι' ὅ,τι ἐπραξε κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς συναντήσεώς σας καὶ μ' ἐπεφόρτισε νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ἐλυπήθη ἀπὸ καρδίας διὰ τοῦτο . . . ὦ ! συγχώρησέ την, φίλε μου, εἶνε ἐξαιρετὸς νέα, εἰ καὶ ὀλίγον φαντασιόπληκτος. Ἀπ' ὅτου ἐσχετισθῆν μετ' αὐτῆς, τὴν ἠγάπησα ὡς ἀδελφὴν

— Ναί, διότι νυμφεύεσαι τὴν ἀνεψιάν.

— Δὲν σοὶ λέγω τὸ ἐναντίον, φίλε μου ! Ἄλλὰ καὶ αὕτη εἶνε νέα . . . εἶνε μόλις εἴκοσι καὶ ἑπτὰ ἐτῶν. Ἐλθε μετ' ἐμοῦ νὰ τὴν ἐπισκεφθῶμεν καὶ ἂν δυνηθῆς νὰ τὴν συνειθίσῃς, ὅπως καὶ αὕτη εἶνε διατεθειμένη νὰ σε συνειθίσῃ . . . τότε βλέπομεν. Ἔχει περιουσίαν 80,000 λιρῶν στερλινῶν. Τὸ γνωρίζω θετικῶς, μοὶ το εἶπεν ὁ τραπεζίτης της. Λοιπὸν, τί λέγεις ; δέχεσαι ;

'Ὁ Δεσπάρσος ἔθλιψε μειδιῶν τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του καὶ ὑψώσας τοὺς ὤμους.

— Δέχομαι, εἶπεν, ἀφοῦ τὸ θέλεις.

Μετὰ τινὰς ἐβδομάδας ὁ Ροβέρτος ἐνυμφεύετο τὴν Ἀλίκην Βοαλ.

Τὸ νεαρὸν ζεῦγος, μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀπὸ τοῦ γάμου του, ἠτύχησε νὰ ἐνώσῃ τὴν τύχην καὶ δύο ἄλλων ὄντων, ἅτινα ὑπὸ τὸ δυσειδὲς καὶ ἄχαρι ἐξωτερικόν των ἔκρυπτον καρδίαν πλήρη εὐγενῶν καὶ γενναίων αἰσθημάτων.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ Α. ΑΓΓΕΡΕΤΟ

ΤΕΛΟΣ